

Telegraful

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1858 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Str. Șaguna 8

Si

Abonamente:
Un an 600 Lei. — Șase luni 300 Lei. — Trei luni 150 Lei. — Pentru străinătate un an 1000 Lei. — Pentru America 8 Dolari

Articole și corespondențe
se adresează Redacției Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir peti 10 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează Administrației ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Preotul și icoanele religioase din casele credincioșilor

Iubite frate,

Te-am însoțit cu mare plăcere anul acesta în ajunul «Bobotezii» pas de pas și casă de casă cu ocazia stropirii cu apă sfințită a credincioșilor din parohie. Eram dornic să fac acum la vârsta maturității în satul bunicilor mei, ceea ce am făcut cu atâta dragoste și de atâtea ori în vremea copilăriei mele și anume: să merg împreună cu preotul satului «cu crucea» și să cânt împreună cu el, împreună cu cântărețul, cu «gojmanul», cu epitropul și cu alți copii din parohie «In Iordan botezându-te Tu Doamne...». Am umblat în felul acesta cu «botezul» împreună doi preoți și lucrul a plăcut mult credincioșilor. Am rețut deci în aceea zi atât de însemnată pentru mine unele din cele mai frumoase clipe ale copilăriei mele...

Dar pe lângă bucuriile retrăirii zilelor de sărbătoare din primăvara vieții am avut și regretul constatării unor mari deosebiri, unor mari schimbări în casele credincioșilor, între ceea ce a fost acum treizeci-patruzeci de ani și între ceea ce este astăzi. Sunt multe deosebirile care mi-au bătut la ochi, eu mă voi mărgini însă de data aceasta să semnez aici una singură.

În vremea copilăriei mele pereții tuturor caselor credincioșilor din sat erau împodobiti asemenea pereților din biserică. Chipul Mântuitorului, chipul Maicii Domnului, chipul Sfinței Treimi și chipul tuturor sfinților erau podoabe prețioase în casele creștinilor. Picturi vechi, săvârșite pe icoane de lemn și zugrăveli pe sticlă, făceau din fiecare casă țărănească un fel de paracelis familiar.

În fața acestor icoane se aprindea în zile de sărbători, în zile de post și ajunare, ca și în clipe de grele încercări pentru membrii familiei, opaițul credinței, candela nădejilor curate și luminarea rugăciunilor smerite.

În fața acestor icoane ingenunchiau la rugăciune părinții și copiii.

În fața acestor icoane sufletele înaintașilor noștri se puneau zilnic în legătură cu Dumnezeu Stăpânul tuturor.

În fața acestor icoane s'au exprimat în șoaptă cucernică sau chiar în taina celor mai curate gânduri ecteniei de cereri și de mulțumiri Celui Preaînalt.

În fața acestor icoane religioase s'au vărsat de atâtea ori cele mai curate lacrimi de pocăință și de durere.

În fața lor credincioșii au suspinat și au plâns, dar tot în fața lor s'au aprins luminile nădejilor milostivirilor cerești și ale izbăvirilor naționale și tot aici sufletele credincioșilor au primit cele mai înalte mângăieri...

Icoanele religioase au fost Biblia părinților noștri, ele erau cartea sfântă pururea deschisă în fața dreptcredincioșilor creștini.

Icoanele religioase au fost pentru neamul nostru veacuri dearândul singurele tablouri intuitive, prin care s'a făcut educația și instrucția religioasă a poporului.

Prin icoane s'a predat dogmatica, istoria bisericească, patrologia și toate disciplinele teologiei în cursul veacurilor de asupritoare stăpânire și întunecoasă robie pentru popoarele ortodoxe.

Am constatat însă cu durere că aceste prețioase odoare ale sufletului românesc sunt tot mai rari prin casele creștinilor. Ele au fost și sunt continuu adunate de către negustori fără suflet și pornite spre orașe. Aici devin proprietatea unor îmbogățiți, pentru care aceste icoane sfinte n'au nici un fel de valoare religioasă, nici un fel de prețuire de ordin spiritual și național. Ei le prețuiesc numai din punct de vedere al vechimii și al valorii lor artistice. În alte cazuri, ceva mai ferice, ele ajung obiecte de muzeu.

Și deodată cu dispariția lor au dispărut și dispar mereu și creștinștile noastre obiceiuri. Credința e mai slabă, nădejdea mai scăzută, rugăciunea mai rară și mai lipsită de căldura sufletului. Din acest punct de vedere casele credincioșilor lipsite de podoabe religiei, sunt într'o anumită măsură oglinda lăuntrică a creștinilor.

Și mai dureros este faptul că în locul vechilor și frumoaselor icoane religioase și ortodoxe se pun în casele credincioșilor tot felul de năsbătii «moderne». Fotografii lipsite de orice frumusețe, icoane litografiate în culori înspăimântătoare, oglinzi și alte lucruri «de duzină» sunt puse drept podoabe pe pereții caselor țărănești. Uneori, sub influența nefastă a orașelor s'au introdus în casele sătenilor deseme și chipuri deadreptul respingătoare.

Vei înțelege, iubite frate, că semnez cu durere această constatare, dar în același timp o fac cu nădejdea și intențiunea de a-ți pune ție și tuturor preoților noștri o problemă și anume: de a lua neapărat și imediat sub scutul și ocrotirea voastră vechile icoane religioase de prin casele credincioșilor.

După câte știu nu s'a scris recent nimic în această direcție și nici în conferințele noastre preoțești nu s'a pus niciodată în discuție această problemă. N'am citit și n'am ascultat nici un fel de predică referitoare la însemnătatea și valoarea icoanelor religioase și nici asupra îndatoririlor de a le păstra și îngriji ca pe niște obiecte deosebit de prețioase pentru credința și sufletul nostru creștin și ortodox. Și totuși aceasta era și este o îndatorire pastorală esențială a noastră a preoților.

Nesocotința noastră față de acest tezaur religios al Bisericii și al neamului a mers uneori atât de de-

parte încât n'am ferit de distrugere, sau de înstrăinare nici chiar icoanele bisericilor. O cercetare amănunțită a lucrurilor în această direcție ar duce la constatări foarte dureroase și foarte condamnabile pentru neștiința și neglijența noastră a preoților...

Dar tocmai faptul că până în prezent nu s'a făcut nimic pozitiv pe acest teren ne obligă să intensificăm puterile de muncă și să începem o lucrare sistematică.

În primul rând suntem datori să facem imediat inventarierea amănunțită a tuturor icoanelor religioase și de valoare din bisericile noastre. Trebuie să luăm apoi măsuri pozitive pentru păstrarea și ferirea lor de orice deteriorare. O grijă specială trebuie să purtăm acestor icoane atunci când se spoiește și se curăță biserica. Dacă persoanele care lucrează în biserică în astfel de împrejurări sunt lăsate fără nici o supraveghere din partea preotului, cu siguranță ele în neștiința lor distrug prin spălare cu apă și prin lovituri vechile și frumoasele noastre icoane religioase. De aceea preotul și chiar soția sa trebuie să fie neapărat în astfel de împrejurări prezenți și să poarte grijă amănunțită acestor icoane.

La fel este dator fiecare preot să facă inventarierea tuturor icoanelor religioase și de valoare din casele credincioșilor din parohie. Cu ocazia vizitelor pastorale preotul e dator să cerceteze amănunțit și să înregistreze existența tuturor icoanelor prețioase.

Prin discuții particulare, prin predici și chiar prin anumite conferințe credincioșii trebuie învățați apoi să prețuiască, să păstreze și să poarte grijă deosebită de asemenea icoane.

Inaugurarea conferințelor religioase din „Ciclul Pascal” la Universitate

În tendința ei tot mai puternică de a se apropia cât mai mult de Biserică, Universitatea ardeleană a inaugurat un nou ciclu de conferințe religioase, intitulat „Ciclul Pascal”. Inaugurarea a avut loc Luni, 8 Martie, ora 19, în sala I a Facultății de Drept, dl Prof. univ. Victor Papilian vorbind despre: *Dumnezeu și biologia*. Ea a fost onorată cu înalta prezență a I. P. S. Sale Dr. Nicolae Bălan, Mitropolitul Ardealului. Din acest prilej, înaltul ierarh a ținut, cu impreslonanta-I orientare în domeniul științelor și cu elocința-I arhicunoscută, o scurtă cuvântare, pe care o dăm, după notele luate, mai jos:

Domnule Rector,
Domnule Decan,
Domnilor Profesori,
Doamnelor și Domnilor,
Iubită tinerime.

Vremurile pe care le străbatem sunt vremuri de hotărâri mari.

Trăim într'o epocă care cere deciziuni categorice. Într'o astfel de epocă, trebuie să ne ridicăm sufletele spre eroismul credinței, iar credinței noastre să-i dăm probleme mari de rezolvit.

Mă bucur nespun de mult că Uni-

Prin o activitate pastorală sistematică credincioșii trebuiesc lămuriti că nu există nici un fel de valoare materială, care să poată fi plătită pentru aceste icoane, care au fost și trebuie să devină iarăși valori ale sufletelor credincioase. Trebuie să deschidem în parohie școala în care să învățăm din nou pe credincioși să citească în aceste icoane, să se roage cu toată căldura sufletului în fața lor și să se pună prin ele în legătură cu sufletul înaintașilor și în legătură cu Dumnezeu și cu toți sfinții, care se roagă pentru noi. Făcând această lucrare asigurăm păstrarea în casele credincioșilor a unui tezaur deosebit de prețios și punem din nou în lucrare vie și foarte folositoare pentru mântuirea sufletelor un mijloc vechiu de pastorație creștină.

Eu te rog, iubite frate, să nu treci cu vederea aceste bune îndrumări și să faci ca atunci când voi veni din nou în satul bunicilor mei și voi cerceta casele credincioșilor, sufletul meu să se umple de curată bucurie, văzând locuințele creștinilor împodobite din nou cu frumuseți adevărate, cu obiecte care au o deosebită valoare atât pentru viața aceasta cât și pentru viața viitoare.

Folosesc acest prilej de a te anunța că îmi rezerv dreptul și bucuria de a-ți da într'o scrisoare viitoare dreapta învățătură și povăzuirile necesare cu privire la îndreptarea marelui greșeli pe care ai săvârșit-o introducând în biserică satului și lăsând să pătrundă în casele credincioșilor icoane eterodoxe.

Al tău binevoitor frate:
Pr. TEOFIL

versitatea Daciei Superioare, în refugiu temporar la Sibiu, urmărește un scop bine precizat al ei, să cheme, în numele științei, sufletul tineretului spre credință. Cea mai adâncă bază a vieții sufletești este viața trăită prin credință.

Credința întinde mână de pace științei, fiindcă nu se teme de ea, ci așteaptă din partea ei un ajutor și o colaborare în slujba vieții. Numai de superficialitate se teme; aceasta e cel mai mare dușman al credinței.

Un reprezentant consacrat al științei își ia azi ca subiect: Credința în Dumnezeu și biologia. A pune față în față credința și viața, ce lucru frumos și cât de mari sunt apropierea dintre ele: credința servind ca îndrumătoare a vieții, iar viața cu tot domeniul ei stând sub aripile de înălțare ale credinței!

Domnule Decan,

De un șir de ani, activitatea științifică și literară ce o desfășurați ne arată în ce măsură sunteți preocupați de problemele mari ale credinței religioase. Nu pot să înșir lucrările literare, în care ați abordat această problemă, aducându-o

în legătură cu sbuciumul poporului românesc din Ardeal.

Acum veniți să discutați o problemă atât de interesantă: Raportul dintre credința în Dumnezeu și biologie. Prin achizițiunile ei mai proaspete, biologia, abandonând explicațiile mecanice și întorcându-se la explicațiile teleologice, s'a apropiat mult de credință.

Nu mai lungesc vorba, căci publicul e dornic să asculte conferința. Vă mulțumesc, Domnule Decan, pentru că înaugurați, cu autoritatea Dv. științifică, acest câlți Domni Profesor. Căruși s'au angajat la acest șir de conferințe. În numele credinței și al Bisericii, mulțumesc pentru această operă mare și educativă pentru tineret, care e o eroică mărturisire de credință, o eroică decizie de ordin sufletesc.

Urmează apoi conferința. Cu cunoscuta-i vervă și mai ales cu o sinceritate și convingere surprinzătoare, conferențiarul s'a străduit cu succes să demonstreze ideea de Dumnezeu prin biologie. Domnia Sa a procedat critic-filosofic (fiindcă, după cum însuși a mărturisit, metoda științific-statistic se învârtă pe loc), pornind de la imperfect la perfect. Mersul ideilor principale ale conferinței este următorul:

Tragedia lui Brunetiére, care a crezut mai mult decât oricare altul în autoritatea științei, dar a acuzat apoi grav știința că l-a înșelat, e tragedia tuturor oamenilor, cari au voit să rezolve toate întrebările prin știință. Marele medic american A. Carrel, în cunoscuta-i lucrare: „Omul, ființa necunoscută”, spune: „Știința ignorează omul, pentru că în om ceea ce nu se măsoară este mai important decât ceea ce se măsoară”. Conferențiarul e convins de multiplele posibilități de cercetare ale științelor, „dar ele, mărturisește dănsul, cu cât progresa mai mult, «suscită metafizica problemelor»”.

Până nu de mult, filosofii erau tratați cu resentimente de biologi, cari priveau filosofia ca pe o „ceartă”. Abia Claude Bernard a ridicat chestiunea participării rațiunii la interpretarea faptelor vieții, iar savantul nostru, N. Paulescu, a pus printre cei dintâi ideea cauzelor finale în biologie, într'un timp când o activitate „trândavă” pusese stăpânire peste toate laboratoarele.

După aceste discuții preliminare, conferențiarul își pune întrebarea: Se poate explica viața numai prin materie? Se poate explica perfectul prin imperfect, mai mult prin mai puțin? Viața se poate explica prin causalitate imediată, fără obligativitatea ideii cauzei finale?

Mai întâi arată că afirmația: viața e o manifestare a materiei, este așa de generală în lumea științifică, fiindcă-i cea mai comodă explicație în această privință.

La întrebarea: Ce e viața? limbile bile învățaților se incurcă. Conferențiarul arată că viața nu este numai mișcare, nu-i o adaptare a condițiilor interne la cele externe, ci o luptă a condițiilor interne împotriva celor externe. În special: a) Viața e luptă împotriva împrejurărilor nefavorabile; b) În orice împrejurări ar fi viața organizează, una din marile însușiri

ale vieții fiind organizarea potrivit unui principiu. Nu materia organizează viața, ci viața organizează materia. Pe temeiul acestor concluzii, dă următoarea definiție a vieții: *Viața e un complex de fenomene cari rezultă din activitatea substanței când e pusă într'un mediu potrivit*. După Claude Bernard, acest complex de fenomene îl constituie: organizarea, generațiunea, nutrițiunea, evoluțiunea și moartea.

Caracteristica vieții este: coeziunea tuturor elementelor în vederea unui scop, coeziune și finalitate ce nu pot fi înțelese în afara unei ideii conducătoare.

Fenomenele biologice nu pot fi explicate științific-statistic. Fenomenele biologice se deosebesc complet de cele fizice și chimice. În biologie, avem anumiți coeficienți ce pot fi măsurați, dar forța inițială este o tendință ce depășește materia și ca atare nu poate fi trasă în concluzie. Fenomenul biologic pleacă de la o tendință ce are un coeficient fizico-chimic; această tendință e organizarea.

Caracterul principal al fenomenului biologic este că-i organizator, are o finalitate. Aceasta se observă mai ales în timpul vieții embrionare. Toate fazele acestuia au o tendință constructivă, totul are aici o finalitate.

E cu neputință a explica fizico-chimic această construire a unei noi făpturi. În ultimul timp, s'au descoperit anumite centre organizatoare, care evidențiază și mai mult tendința de organizare a vieții. Finalitatea o găsim peste tot în viața organismelor și în conștiință.

Din toate aceste constatări, conferențiarul trage concluzia: *Materia nu poate explica fenomenul biologic*.

C. Bernard a deosebit cauzele de condițiuni. În fenomenul biologic, materia dă condițiile manifestării; încolo viața este o forță metafizică evolutivă, închisă în chip misterios în germenul original, ce se dezvoltă în mod potrivit ideii originare.

Unde poate fi raportată conștiința?

Raportul creier-conștiință nu poate fi formulat în ecuațiuni fizico-chimice. Creierul ca organism are funcțiuni precise. Creierul organizează el funcțiunile superioare, mai ales acelea atât de subtile: morale și estetice? Răspunsul este: Sufletul este forța metafizică ultimă, prin care se realizează finalitatea omenească. *El are o obârșie ancestrală și un termen care nu poate fi altul decât Dumnezeu!* Insușirile sufletului ne fac să bănuim însușirile lui Dumnezeu.

Astfel dezvoltările conferențiarului culminează în concluzia finală: *Viața se reduce în ultima instanță la Dumnezeu*.

Conferențiarul își însușește punctul de vedere al lui Tertillanges, care spune: Orice știință unilaterală duce la rătăcire. Ne trebuie o știință integrală, care să ne dea imaginea universului și contactul direct cu Dumnezeu, încheie cu cuvintele lui Bacon: „*Puțină știință depărtează de Dumnezeu, multă știință apropie de Dumnezeu!*”

Preot Dr. CORNELIU SÂRBU

Citiți, sprijiniți și răspândiți ziarul

Telegraful Român

Politica bisericească a Guvernului Mareșalului Antonescu

Interview cu dl Prof. Aurel Popa, secretarul general al Cultelor și Artelor

(Urmare)

— Ce părere aveți despre Sibiul bisericesc și teologic de astăzi? Ne gândim, când Vă adresăm această întrebare, la spornica activitate pe care o desfășoară conducerea bisericească, și la înaltul nivel, științific și duhovnicesc pe care l-a atins celebra instituție de cultură și educație ortodoxă Academia teologică «Andreiană».

— Constatăm cu bucurie că Sibiul nu și-a desmințit faima de centru al ortodoxiei din Transilvania. Activitatea duhovnicească se desfășoară pe planul tradiției șaguniene: din ea se inspiră și frumoasa activitate a rectorului Stăniloae, manifestată nu numai pe plan literar prin scrieri de o înaltă înaltă intelectuală, ci și pe plan practic, printr-o pilduitoare organizare a internatului, unde clericul de mâine își fac ucenicia grea de cămăuitor de suflute.

I. P. S. S. Mitropolitul Nicolae Bălan urmărește cu excepțională sa așezare de spirit nu numai această activitate, ci și toate problemele de actualitate punând Biserica în slujba tuturor operelor de interes obștesc.

Erudit și foarte distins teolog, I. P. S. S. este, în același timp, cea mai aleasă personalitate politică și diplomatică a Bisericii noastre, vrednicul urmaș al lui Șaguna, ale cărui concepții geniale a căutat nu numai să le țină treze în Ardeal, ci să le generalizeze pe întreg cuprinsul Țării Românești.

În spiritul acestei concepții Mitropolitul Bălan tinde să emancipeze Biserica de fluctuațiile politicii de partid, pentru a asigura conducerea Bisericii prin oameni aleși după toate criteriile etice și nu după interesele cluburilor politice. Numai triumful acestei înalte concepții poate asigura Bisericii noastre prestigiul necesar în cadrul Statului și în raporturile ei cu mișcările, cât și dobândirea unui ascendent în afara hotarelor țării, în cadrul lumii ortodoxe.

De altă parte, din legăturile întinse ale I. P. S. S. cu personalități reprezentative ale ortodoxiei din lumea întreagă și din legăturile sale cu bisericile celelalte rezultă, pentru țara noastră, netăgăduite foloase.

În același timp, Mitropolitul Bălan e poate unicul înalt prelat care are un program bine chibzuit în ce privește alegerea și trimiterea studenților în Facultățile Teologice străine, atât pentru desăvârșirea lor sub raportul studiilor cât și pentru a pătrunde spiritul celorlalte religii și a putea aprecia — convinși singuri — superioritatea credinței noastre, datorită purității ei originale.

Astfel I. P. S. S. reușește să adune în jurul său, la catedrele dela Academia Andreiană, atâtia distinși teologi ca să asigure de altă parte, succesiunea vacanțelor episcopale prin oameni pătrunși de zel apostolic.

Elervescența din jurul reședinței mitropolitane din Sibiu se proiectează în tot Ardealul, iar tipografia arhidiecezană asigură și astăzi ca și în trecut o substanțială hrană sufletească cărturarilor și oamenilor simpli deopotrivă.

Cred că în spirit și în faptă, Sibiul înțelege chemarea vremii și difuzează în pătri largi superbul gând al Mareșalului, gând ce ar trebui săpat în conștiințele tuturor: „Un popor se naște și trăiește prin viforul de credință ce suflă în piepturile și inimile celor de aceeași lege. Și moare atunci când liniștea nepăsării sau nevolniciei a golit trupurile de orice vlagă și a secat suflutele de orice nădejde”.

Conștiința de greutatea cu care trag în cumpăna istoriei zilele ce vor urma, trebuie să veghem ca viforul credinței să ne umple sufletele, în care să nu rămână niciun colțisor ascuns unde să se poată înclui nepăsarea sau desnădejdea.

„Nu pot trece apoi cu vederea — deși constat că ziarul „Țara”, din motive lesne de înțeles, se preocupă deocamdată în mod exclusiv de părerile mele privitoare la Sibiul ortodox, — munca plină de osârdie, încununată de rezultate remarcabile, pe care o desfășoară și celelalte centre eparhiale ortodoxe din Ardeal: Aradul, Caransebeșul, Beiușul și Timișoara.

Pe de altă parte, subliniez cu cea mai vie bucurie activitatea demnă de optimă prețuire pe care o vădesc, în celelalte părți ale țării, Facultățile de Teologie din București și Cernăuți, precum și atâtea dintre centrele eparhiale, ca Iașul și Craiova. Mă voi folosi de cel dintâi prilej pentru a voi, pe calea presei, tot binele care se poate spune și despre celelalte nuclee de lumină și viață ortodoxă românească”.

Comunicat

Sfântul Sinod cu adresa Nr. 211 1943 ne-a adus la cunoștință cele ce urmează în chestiunea educației tineretului extrascolar:

1. La sate pe timp de iarnă, până la începutul muncilor agricole, ședințele de instrucție și educație cu extra-scolarii și premilitarii se vor face Sâmbăta după masă.

2. Corul religios se va duce la biserică în toate duminicile și sărbătorile dela ora 9.30 la 10.30.

3. Subinspectorii învățământului extrascolar, se vor constătui cu protopopii pentru a stabili o colaborare strânsă între subcentre și preoți.

4. Se vor da echipe de extra-scolari și premilitari pentru curățenia bisericilor și a cimitirelor.

Notificăm aceste Oficiile noastre protopopești și parohiale spre știre.

Consiliul Arhiepiscopesc

FOIȘOARA

Biserica și protecția familiei, mamei și copilului

de Prof. univ. Dr. Gh. Popoviciu

(2)

(Urmare)

Despre aceste instituții vorbește ordinul împăratului Justinian (sec. 5—6), prin care acesta impune episcopului și patriarhului din Constantinopol executarea prescripțiilor corpului său juridic civil, inclusiv a celor cari privesc ocrotirea copilului în întreg imperiul roman. Oricât de energic să fi fost ordinul acestui împărat, instituțiile de ocrotire a copilului din Orient au început să ia ființă în Occident abia 2—3 secole mai târziu. Pe la sfârșitul secolului al 8-lea întâlnim primele azile (ospicii) de copii găsiți (exenodohii, brefotrofii) în Italia. Cu ele începe perioada de protecție (mai precis asistență) a copilului din țările latine (așazisa *protecție sau asistență romană* sau latină a copilului).

Ea este o formă de ocrotire (propriu zis de asistență) închisă, caracterizată prin asistarea copiilor părăsiți, găsiți, sau a copiilor orfani, în institute și nu în familii.

Acest mod de asistență domină întreaga istorie veche a protecției (ocrotirii) copilului, fiind protecția deschisă a copilului, — în concepția adevărată a cuvântului, de reală utilitate, — cât și protecția mamei, opere ale timpurilor de mai târziu. Baza sistemului de protecție și asistență închisă este azilul (ospiciul) de copii găsiți sau orfani, care asigură hrana copilului printr-o doică, totodată tutela lui și mai târziu educarea lui pentru o meserie.

Oricât de nobilă ar fi fost intenția și ideea, care a stat la baza înființării acestor instituții, rezultatele lor practice, privitor la sănătatea copiilor astfel asistați, au fost până în timpurile cele mai noi foarte neîndestulătoare. Realizările din domeniul igienei copilului au rămas mult timp aproape nule. Sub raport științific erau mai curând negative. Iar sub raport social părea un timp că aceste instituții larvesc mai mult la scăparea omenirii de odraslele nefericite date în grija lor, decât la salvarea bietilor

copilași spre folosul public. Cele mai multe așezăminte aveau o mortalitate înspăimântătoare. Astfel în anul 1676, conducătorii republicii Veneția constată că în azilul de copii găsiți din Santa Maria, din 2000 copii primiți acolo, în curs de 9—10 ani numai 7 au rămas în viață!

Una din condițiile principale ale funcționării acestor așezăminte era *primirea secretă* a copilului părăsit în institut. Ea se făcea prin așezarea copilului în cutia învârtitoare (rotativă) sau leagănul învârtitor (ruota sau torno sau buca), — cilindru de lemn gol, fixat în perete de o axă, putându-se învârti în jurul acestuia și fiind deschis într-o parte, aproape pe jumătate. Copilul nou născut era așezat în leagănul dela baza acestui cilindru. Persoana care l-a adus (de obicei cineva care a asistat la naștere sau vreo femeie bătrână, acoperită cu o manta), trăgea de clopot și împingând leagănul pentru a-l învârti în partea de dincolo, pleca repede cu sentimentul siguranței de a se fi păstrat secretul originii copilului. De obicei ea totuși era observată de curioșii ascunși în străzile vecine.

Nu este locul să arăt aici *inconveniențele* modului de primire secretă a copilului cari au produs multe discuții și au dus în cele din urmă, de dată nu prea veche

N O R M A T I V

Pentru personalul de control al învățământului religios ortodox din Biserica Ortodoxă Română

ART. 1. Învățământul religios ortodox român în școlile primare, supraprimare, de ucenici și ucenice, industriali și comerciali, secundare teoretice și practice (profesionale) de orice grad și categorie, publice de stat, confesionale și particulare, pentru elevii lor ortodocși, este obligator și se face sub controlul Bisericii și al Ministerului Culturii Naționale.

ART. 2. Controlul sau inspectarea lui în numele Bisericii se face:

a) în școlile primare, supraprimare și în cele de ucenici și ucenice de către protoerele (protopopi) sau — în caz de vacanță — de către administratorii protopopești;

b) în școlile secundare de către Consilierii Referenți ai Secțiilor Culturale, sau de către delegații calificați ai Consiliilor Eparhiale, pe teritoriul Eparhiei respective; ei vor inspecta și a învățământul religios ort. rom. primar de ucenici și ucenice, însă după un plan care să permită, ca în cursul unui anumit număr de ani să fi fost cercetată fiecare școală;

c) în toate școlile din Patriarhie de către Consilierul Secției Culturale a Consiliului Central Bisericesc, anume delegat pentru aceasta, sau de delegații Sf. Sinod, — exercitând suprema inspectie. —

ART. 3. Protoierul este obligat a inspecta cel puțin odată pe an pe fiecare propunător de religie de pe teritoriul protopopialului, care cade sub obligațiune sa de control.

Consilierul Cultural sau delegatul Consiliilor Eparhiale pe toți profesorii și profesorele și pe toți cateheții din școlile secundare de orice grad și categorie, iar după necesitate pentru a se informa și pentru a lua dispoziții de unificare, și pe cel dela școlile primare și de ucenici, conform normei dela art. 2, lit. b. —

Consilierul patriarhal va inspecta orice școală primară și secundară și pe oricare propunător de religie ortodoxă dela școlile educative din Patriarhie și cu deosebire pe acelea și pe aceia, despre care din rapoarte nu se pot culege informații precise.

ART. 4. Acest control se face numai în numele și pentru Biserica, fără a stănjeni cu nimic controlul Statului.

Scopul lui este:

a) a face mai simțită prezența Bisericii în școală;

b) a se informa ea direct despre mersul învățământului religios;

c) a îndruma pe teren și în spiritul ortodox acest învățământ;

d) a-l intensifica și unifica în spirit și chiar în metodă.

ART. 5. Controlul va atinge următoarele laturi și va culege următoarele date:

Date cu privire la catedra și persoana propunătorului;

Metoda de predare;

Activitatea educativă-religioasă;

Eventual alte informații.

1: Datele privitoare la catedră și propunător vor arăta:

a) din câte ore e compusă [catedra și la cari școli și clase cu numărul de ore săptămânal] pentru fiecare clasă;

b) numele, pronumele și rangul preotesc al propunătorului;

c) în care an și-a dat examenul de capacitate;

d) câți ani de suplinitor, de titular provizor și de titular definitiv are;

e) câți ani de preoție efectivă, la parohie, a făcut;

f) la ce biserică servește și în ce calitate (paroh, preot ajutător, onorific, preot sau diacon);

g) de ce nume se bucură între colegi, la elevi, afară de școală, în societate;

h) cum își îndeplinește datoria (se prezintă regulat la lecție și la toate obligațiile școlare legate de catedră; intră și ese punctual la și dela ore; are plan analitic — pe săptămâni, zile și ore cu indicarea subiectului ce va trata; — face materia întreagă cerută de programa analitică);

i) câte absențe motivate și câte nemotivate, și de ce le are;

j) ce activitate extrașcolară dezvoltă, arătându-se cu date precise ce a făcut pe acest teren în ultimul an școlar.

2: a) ce metodă întrebuințează și cu ce succes, urmărindu-se felul cum se face aprofundarea, generalizarea și mai ales aplicarea;

b) are tablouri mari religioase, de perete pentru intuiție (câte și de ce dimensiuni) la Vechiul și Noul Testament, la istoria Bisericii universale și a celei naționale;

c) are hărți potrivite pentru învățământul religios;

d) are tablouri sau obiecte din domeniul liturgic;

e) lucrează cu toți elevii sau numai cu unii (cu ce interes e urmărit de elevi);

f) pe ce plan lasă în lecții educația religioasă-morală.

3: a) ce mijloace educative mănuește și cum;

b) școala are capelă și face vreun serviciu religios la școală;

c) ce serviciu religios a făcut la începutul și la sfârșitul anului școlar, unde și în fața cui, afară de elevi; la Bobotează a sfințit școala clasă de clasă;

d) de câte ori a administrat elevilor Sf. Taină a mărturisirii păcatelor și a împărtășirii, — (o face individual ori pe grupe sau clase întregi deodată; în ce zi îl împărtășește, Dumineca, sărbătoarea sau în altă zi;

e) conduce regulat și supraveghează pe elevi, Duminecă de Duminecă și sărbătoare de sărbătoare, la Sf. Liturghie;

f) ține exortații (predici pentru elevi) Dumineca și sărbătoarea și ce subiecte tratează (sunt trecute regulat în registrul de prezență al școlii);

g) dacă școala are internat, poartă

grije de spiritul religios ce trebuie să domnească între elevi, le-a făcut programul de rugăciuni și exerciții religioase, la parte la rugăciunile de seară și dimineață ale elevilor și cam de câte ori pe săptămână, pe lună, sau pe an și cum (asistă și se roagă împreună cu ei);

h) școala are cor bisericesc și la ce biserică cântă. Ce rol are profesorul de religie în acest cor;

i) are bibliotecă religioasă, fie secție în bibliotecile de clasă, fie separat și câte cărți numără (care a fost sporul ultimului an);

j) pentru elevi s'a înființat vreo societate religioasă în cadrele școlii și ce nume poartă (are statute aprobate și de cine, cum lucrează);

k) ce instituții de asistență socială pentru elevi a întemeiat profesorul de religie (un fond de medicamente gratuite pentru cei săraci, de ajutorare cu cărți, caete, haine, încălțăminte sau cu taxe școlare);

m) la manifestările sportive, artistice sau culturale ale elevilor ia parte și profesorul de religie.

4. Eventuale alte informații despre spiritul școlii, despre persoana și activitatea profesorului de religie, cari privesc învățământul religios sau pot interesa Biserica.

Art. 6. Inspectia se face asistând la lecțiuni în toate clasele la care propune un profesor.

Despre fiecare inspectie se va dresa proces verbal obiectiv.

Copii autentice de pe acest proces verbal vor trimite lunar:

Protopopii la Consiliul Eparhial,

Consilierii Eparhiali la Consiliul Eparhial respectiv și la Consiliul Central Bisericesc,

Consilierul Patriarhal la Consiliul Central Bisericesc.

Despre Inspectiile învățământului religios primar, supraprimar și de ucenici și ucenice Consiliile Eparhiale vor întocmi tablouri lunare, pe care cu observațiile și constatările făcute pe baza studiilor proceselor verbale primite dela protopopi, le vor trimite în luna următoare Cons. Central Bisericesc.

ART. 7. Pentru Inspectiile făcute în afara orașului sau comunei de reședință a protopopului sau consilierului inspector, cei ce le fac au dreptul la rambursarea cheltuielilor de deplasare delașun centru la altul, fără a intra în ele costul trăsurilor, tramvaelor sau mașinilor folosite în interiorul unui oraș, și la diurna legală corespunzătoare, salariul conform jurnalului Consiliului de Miniștri pentru funcționarii publici, — protopopii dela parohii, consilierii din fondurile eparhiale, și de folosirea camerii de inspectie la școlile statului.

ART. 8. Neîmplinirea acestor obligații din partea organelor încredințate cu controlul, atrage după sine măsuri disciplinare.

ART. 9. Prezentul normativ e obligator pentru întreaga Patriarhie Ortodoxă Română, începând cu data de 19 Noembrie 1942.

APELUL

Arhipăstorului nostru

I. P. S. Mitropolit Nicolae a adresat, la acest început de post, printr-o circulară, un stăruitor apel către Cucernicii preoți și către poporul dreptcredincios să colecteze sume în favorul celor lipsiți. Sunt atâția orfani rămași de pe urma jefitorilor grele din războiul actual, sunt atâția neputincioși cari nu-și pot câștiga în aceste timpuri de scumpete cele necesare traiului. Biserica e printre altele o comunitate de iubire, un organism caritativ. În primul rând ea trebuie să-și facă prezența simțită pe frontul carității. Să ne aducem aminte de prima comunitate din Ierusalim și de duhul de care era însuflețită.

Cucernicii preoți trebuie să aibă un rol hotărâtor într-o asemenea acțiune atât cu fapta lor de milostenie, cât și prin străduința și căldura îndemnului. Ar fi un semn bun dacă s'ar vedea din sumele colectate, trimise cu listă I. P. S. Mitropolit o întrecere între ei.

Cusături românești

— Pe marginea colecției Intocmite de Doamna Elisa I. I. C. Brătianu —

Străinii cari au cercetat cu diferite prilejuri satele noastre, au rămas uimiți, de fiecare dată, în fața bijuteriilor de artă casnică — cusături sau țesături — ieșite din truda mâinilor harnice și pricepute ale țărâncii române.

Fără să se fi pregătit anume în cine știe ce școli speciale — pe cari abia de o vreme ncoace le avem și noi — sătențele noastre din toate regiunile țării au creat pe acest țărâm lucruri de-o rară frumusețe, cari fac farmecul portului românesc și al interioarelor gospodăriilor țărănești. Preocupată de grija firească a confecționării îmbrăcămintei trebuincioase membrilor căminului ei, țărâncă română a convertit utilul în artă, urzind cu fiecare împunsătură de ac o podoabă și cu fiecare împletitură a degetelor ei o armonie de colori care te încântă. Geniul ei creator, de atâtea ori și cu atâtea dreptate laudat, pentru cămin este un izvor de bogăție, iar pentru Neam o mândrie. Țărâncă română este — am putea spune — o artistă din fire.

Dar și din necesitate.

Cât adevăr cuprinde această afirmație, se poate constata mai ales în vremuri de belug ca cele de cari ne-am bucurat până bine de curând. Inundarea pieței cu mărfuri manufacturate, oferite la prețuri accesibile oricui, a pus totdeauna la încercări serioase și primejdioase înfloritoarea noastră industrie casnică. Stamba a făcut o concurență nemiloasă trainicilor pânzeturi lucrate în casă și odată cu năvala la sate a mărfurilor de bălcu, s'a putut constata în multe regiuni ale țării o scădere a interesului pentru lucrările de artă casnică. Orășenizarea cu orice preț a fost denunțată, e adevărat, și combătută viguros de preșurătorii portului nostru. Însă

la dispariția cutiei rotative și mai nou la desființarea aproape completă a oricărei forme de primire secretă. În tot cazul cutia rotativă a reprezentat avantajul, diminuând numărul cazurilor de părăsire și pruncidare, foarte frecvente pe atunci în lipsa legilor și a supravegherii corespunzătoare. De asemenea, ar fi greșit să facem răspunzătoare Biserica, pentru insuccesele sistemului de asistență prin azilele de copii părăsiți. În acea epocă lipsau cunoștințele, cari azi asigură o bună îngrijire și dăinuire fragedelor vieți, chiar și în institute închise, cu deosebire atunci când ele sunt combinate cu sistemul de ocrotire deschisă, în modul practicat în epoca noastră.

Pedealtăparte rolul Bisericii Creștine nu s'a limitat numai la crearea operelor bisericești amintite și la inspirarea operelor afiliate Bisericii. Creștinismul a dat principii fundamentale ale ocrotirii familiei, mamei și copilului. El oferă mediul cald al familiei, în locul muntelui Taiguet al Elenilor, sau al stâncii tarpeiene a Romanilor de unde se aruncau copii slabi, schilozii, considerați neviabili, indezirabili părinților. Dumnezeu a spus primei perechi omenești: „Creșteți și vă înmulțiți”. Mântuitorul chiamă copiii la Sine: „Lăsați

pruncii să vină la Mine”, în locul principiilor păgâne de liberă îndepărtare a lor dela dreptul vieții. Iar aceora pe cari îi așteaptă mântuirea veșnică pentru faptele lor de milostenie, Iisus le arată: „Intrucât ați făcut unuia din acești frați mai mici ai Mei, Mie mi-ați făcut”. Creștinismul combate desfrâul, poruncește cinstirea părinților, principii de bază ale vieții de familie. Cum am mai accentuat, opera de protecție a familiei, mamei și copilului pornește propriu zis dela principii generale de fraternitate și caritate creștină („iubește pe deaproapele tău ca pe tine însuși”, „dă și Domnul îți va da”, „fericiți sunt cei milostivi, că acela se vor milui”). Izvorite din spiritul divin, ele au luat locul violenței, al răsunării, al disprețului față de semenii, al supraevaluării fizicului și subevaluării psihicului, devenind principii fundamentale ale societăților și popoarelor moderne de azi.

Alături de aceste principii de bază ale întregii opere de caritate și de principii cari privesc mai de aproape protecția (ocrotirea) copilului, ea își datorește avântul promovării activității medicale și peste tot a științei, prin Biserica. Dela începuturile sale, creștinismul a acordat o atenție deosebită mântuirii trupului, alături de

grija sufletului. Prin minunile Sale, Mântuitorul a tămăduit atâtea bolnavi incurabili și a înviat pe cei morți; de asemenea învățându-i Săi, Apostolii, între cari Luca, a fost înainte chiar medic și este considerat patronul medicilor; la fel prin faptele lor minunate, Proorocii și Sfinții, dintre cari Sf. Pantelimon trece de asemenea drept protector al medicilor (după Luca). Peste tot Medicina datorează Bisericii tot sprijinul, progresul și întreaga răspundere în lume, atât în partea sa preventivă, cât și curativă. Spitalele sunt — după Boisseau — o inspirație a carității creștine. Într-adevăr primele spitale, numite după diferiți Sfinți, au fost fondate de Biserica. Bisericele din Orient, și după exemplul lor, toate schiturile din Occident, au devenit încă în primele veacuri adăposturi pentru bolnavi. În special pentru copii, Biserica din Răsărit a considerat pe Sfântul Stelian (Paflagonul) ca „protector al lor.

Altfel, evident, Biserica a trebuit să aibă un rol covârșitor direct și indirect, și în protecția familiei, mamei și copilului. —

(Va urma)

nu totdeauna cu succes. S'a înțeles totuși, pretutindenea, că portul românesc trebuie apărat. Inițiativa particulară și de stat au făcut tot ce le-a stat în putință în această direcție, iar lipsurile cauzate de starea de război — s'o recunoaștem — le-au venit și ele într'ajutor. Încât astăzi iarăși putem spune că «toate plugurile ară» — inclusiv suveica și acul.

Trebuie să cutreeri țara cruciș și curmeziș ca să-ți dai seama de varietatea și valoarea acestor produse ale genului țărănesc feminin. Sau în neputința de-a o face, să răsfoiești o colecție de modele ale genului.

Doamna Elisa I. I. C. Brătianu, distinsa soție a celui mai ilustru vâstar pe care l-a dat dinastia de boieri făuritori de țară mărită dela Florica, a făcut să apară recent, în editura Consiliului Superior al Industriei Casnice, o lucrare de proporții monumentale și de-o valoare documentară unică.

În 179 planșe detașate, fiecare de dimensiunile 32/42 cm., înmănunchiate în impunătorul album de „Cusături Românești”, Domnia Sa prezintă cele mai caracteristice modele de cusături țărănești din diferite regiuni ale Munteniei, Moldovei și Bucovinei. Cuvinte cu o migală uimitoare după cămășile țărănești pe care Domnia Sa le-a colecționat — înainte cu mai bine de trei decenii — iar câteva după piesele aflătoare în colecția răposatului Alexandru Bellio — ele au fost executate în color, după prescripțiile celei mai pretențioase arte grafice, de atelierele Marvan din București.

„Și dacă le dau azi la iveală — scrie Doamna Elisa I. I. C. Brătianu — e ca să nu las pierzării aceste câteva expresiuni ale artei noastre țărănești, ale acestei arte geometrizate și abstracte ce ne vine din vremuri străvechi, din fondul de îndărătnică tenacitate al Dacilor cari ne-au fost strămoși. Le mai dau la iveală și fiindcă aș vrea ca ele să fie de folos: să ajute femeilor române, așa de dibace în arta cusăturilor, să coase — folosind izvoarele din cartea aceasta — după tipicul adevăratei noastre arte populare... „Cusăturile noastre românești, (sunt) asemănătoare adesea — ca desen — cu acelea ale unora dintre popoarele ce ne sunt vecine, dar așa de deosebite de cusăturile acestora, prin sobrietatea și discreția colorilor și prin migăloasa îngrijire a formelor geometrice care au, adesea, tălc simbolic. Așa, bunăoară, nu se poate închipui ca adevărat românească o cămașă femeiască ce n'ar fi cusută în negru, în roșu — rare ori în albastru — și n'ar observa o anumită orânduire, și anume n'ar observa ca răurile de pe mâneci să nu fie aceleași cu cusăturile de pe piept. Abaterile dela această orânduire este dovada unei „înfrâuriri venite mai târziu”.

Doamna Elisa I. I. C. Brătianu a săvârșit o lucrare foarte utilă. Albumul Domniei Sale trebuie să se bucure de-o cât mai largă răspândire. Soțiile de preoți, învățătoarele, membrele Reuniunilor de femei «Sf. Maria» și ale Asociației religioase «Anastasia Șaguna», ar fi bine să și-l procure — câte un exemplar de sat — punând mână dela mână.

Cu vremea, poate că se va găsi cineva care să întregască acest volum cu cusături românești din celelalte regiuni ale țării, prezentate în aceeași finută ireproșabilă.

P. și GR. T. M.

Nr. 711—943.

Comunicare

Se aduce la cunoștință, că C. preot Simlon Suci delat parohia Bos, în baza §-lui 5 din regulamentul fondului de ajutorare preoțesc, a ridicat dela Cassa Arhidiecezană din Sibiu, ajutorul de înmormântare statutar în sumă de Lei 20.000. — cuvenit după soția sa Galenia, decedată la 16 Ianuarie 1943.

Sibiu, din ședința secției economice, a Consiliului arhiepiscopesc, ținută la 10 Februarie 1943,

Consiliul Arhiepiscopesc

Ioachim Crăciun: Religia, factor de coeziune socială, în trecut și acum

Conferința dlui Ioachim Crăciun, profesor la Facultatea de litere a Universității Regele Ferdinand, rostită Duminecă 7 Martie a. c., în sala Facultății de drept, în fața unui public numeros și select, a fost o prefață la ciclul pascal de conferințe religioase.

Conferențiarul a arătat că creștinismul a fost cea mai mare revoluție pe care a încercat-o vreodată omenirea. Originea lui divină, i-a imprimat pecetea veșniciei. El a adus cu sine desrobirea omului de sub dominația cârnii și a instinctelor, stăpânirea spiritului și a inimii. Creștinismul a fost un cataclism spiritual, o conversiune uriașă a sufletului colectiv spre izvor. El a afirmat că toți oamenii sunt chemați deopotrivă la mântuire. El a proclamat egalitatea și frățietatea, nu prin instincte, ci prin virtute.

Pentru prima oară, creștinismul proclamă familia ca primordială celulă a societății omenestii. El luptă contra alungării copilului din sânul familiei, luptă pentru ridicarea femeii din rolul de simplă sclavă a bărbatului. Femeii i se redă întreaga demnitate matrimonială. Poligamia păgână se surpă în fața monogamiei creștine. Sclavul e repus de creștinism în drepturile lui umane, ca oricărui individ, e ridicat din rolul lui de simplu obiect de comerț, la rangul de om, deschizându-i-se porțile spre toate situațiile sociale.

Creștinismul a fost, și va fi veșnic pentru omenire, chiagul care unește popoarele, elementul cel mai important de coeziune socială. El trece peste barierele ridicate de deosebirile inerente națiunilor, în spațiul împărăției universale a spiritului și a inimii, unde fiecare popor se prezintă ca un ostaș al lui Dumnezeu.

O scurtă incursiune prin sistemele filosofice, imperfecte și efemere, demonstrează divinitatea și perenitatea învățăturilor creștine. Conferința se încheie cu misiunea pe care am avut-o noi, ca popor de margine, aicea la căpătâiul pământului european, pentru salvagardarea lumii creștine, europene. Încleștarea uriașă de azi, ne-a găsit pe aceeași linie de treze sentinele ale Europei, luptă din care neamul nostru, în virtutea devizei pentru care se jertfește, va ieși cu sufletul mai mare, mai cuprinzător al visului lui de azi și de totdeauna.

Ilie Mănișu

INFORMAȚIUNI

Știre personală. I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae a plecat Marți, 2 Martie a. c. la București, pentru a rezolvi mai multe chestiuni bisericești importante. Luni 8 Martie a. c. I. P. S. Sa a revenit la reședința Sa.

Căzut pentru neam, țară și cruce. Prefectura județului Sibiu a primit jalea știre despre moartea Colonelului Dumitru Tocineanu, fost prefect județan, care în ziua de 13 Februarie 1943, în fruntea unei brigăzi de infanterie, a căzut eroic pe frontul de luptă din Caucaz. Vestea aceasta a impresionat în deosebi județul nostru, pe care l-a condus, timp de un an și jumătate, în calitate de prefect, realizând însemnate lucrări administrative spre mulțumirea tuturor cetățenilor. Pentru faptele sale de arme a obținut ordinul „Măi Viteazul”. Veșnică să-i fie amintirea!

† Traian Suci-Sibianu. Zilele trecute a fost dus la locul de veșnică odihnă inginerul agronom, inspector Traian Suci-Sibianu, directorul Camerei de Agricultură din Sibiu. Păcarea acestui prețuit fiu al Bisericii noastre, a venit cu totul pe neașteptate, producând adâncă consternare în opinia publică din Sibiu, unde el a fost simpatizat, apreciat și stimat în mod unanim. Durerea și nedumerirea opiniei publice în legătură cu moartea inginerului T. Suci-Sibianu, a fost cu atât mai accentuată, cu cât acest vrednic român și funcționar devotat, a avut de suportat o mare decepție în ultimele luni, fapt care l-a zguduit, zdruncinându-i sănătatea. În amărăciunea care i-a venit, lumea sibiană i-a manifestat toată simpatia, iar acum la moartea lui neașteptată, a luat parte cu sinceră durere în suflet. S.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu.

4. Duminecă în 14 Martie 1943, servesc: Prot. stavrofor Emilian Cioran, prof. Aurel Nanu și prot. Mih. Neagu; diaconii Anatolie Scurtu și Simlon Macarie. Predică: Prof. Aurel Nanu. La Oastea Domnului predică după masă la ora 4: Pr. Ioan Albu dela parohia Sibiu-Iosefin.

Pentru comemorarea „Duminecii Ortodoxiei” se va desfășura un cuprinzător festival religios, Duminecă în 14 Martie 1943, ora 11 și jum. a. m. în Sala județului Sibiu. Publicul este invitat a lua parte la această tradițională manifestare.

Conferință publică. Dl prof. universitar Nichifor Carinic, membru al Academiei Române, va rosti Duminecă, în 14 l. c., o conferință, cu interes așteptat, despre „Avram Iancu”. Intrarea liberă. Sala județană. Ora 17.

Nr. 2096/1943

[22] 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de clasa a treia (III-a) Criș cu filia Cloașterf, din protopopiatul Sghișoara, se publică concurs cu termen de 15 zile.

Venitele împreunate cu postul de paroh sunt:

1. Salarul dela Stat;
2. Casă parohială bună;
3. Sesiune parohială: 2 jug. 565 st. arător și din reforma agrară 10 jug. pășunat-fânaț la Criș și 5 jug. pășunat-fânaț la Cloașterf;
4. Una ferdelă grâu dela fiecare familie;
5. Opt stânjini lemne de foc dela parohie;
6. Stola obișnuită în protopopiat.

Cererile de concurs se vor înainta la Consiliul arhiepiscopesc în Sibiu, care va întregi parohia prin numire.

Sibiu, din ședința secției bisericești a Consiliului arhiepiscopesc, ținută la 9 Martie 1943.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 75—1943 Prot.

(16) 1—3

Concurs

Potrivit ordinului P. Ven. Consiliu arhiepiscopesc Nr. 260 Bis. din 19 Ianuarie 1943 publicăm concurs, cu termen de 30 de zile dela întâia apariție în „Telegraful Român”, pentru întregirea noui înființatei parohii de clasa I: Lupeni II, cu filiile Câmpul lui Neag și Uricani.

Venitele acestui post sânt:

1. Salarul dela Stat.
2. Locuință și luminatul dela parohie, — iar încălzitul cu avantajile acordate și celorlalți preoți din localitate.
3. Venitele stolare benevole.
4. Folosința unei grădini de legume de aproximativ $\frac{1}{4}$ jugăr.

Petițiile de concurs, însoțite de documentele regulamentare, se vor înainta în termen P. Ven. Consiliu arhiepiscopesc, care va face întregirea prin numire. Preoții în funcțiune vor înainta „curriculum vitae” în loc de actele de studii.

Petroșani, 12 Februarie 1943.

Oficiul protopopesc ort. rom. Jiu, în înțelegere cu consiliul parohial.

Ion Duma
prot.

(15) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei nou înființată, de clasa I-a Brașov-Blumăna II, protopopiatul Brașovului, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român. Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela Stat
2. Stola obișnuită
3. De locuință sau de plata chirlei se vor îngriji credincioșii noiei parohii.

Parohia va funcționa independentă de parohia Brașov-Blumăna I. Cererile de

concurs, însoțite de documentele necesare, se vor înainta direct Prea Venerabilului Consiliu Arhiepiscopesc Sibiu, care va întregi noua parohie prin numire.

Brașov, 18 Februarie 1943.

Dr. N. Stînghe
adm. prot.

Nr. 12.110/1942. Plen.

(13) 1—3

Concurs

Pentru întregirea postului de protopop, al tractului Olt-Șercaia, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Protopopul instituit va fi și parohu titular al parohiei centrale Șercaia și va avea îndreptățire legală la următoarele beneficii:

1. Salarul dela Stat;
2. Folosința caselor parohiale protopopești din Șercaia și supraedificările de pe curtea protopopească.
3. Sesiunea parohială de 32 jug. pământ arător și fânaț, din care 18 jug. din Reforma agrară;
4. 5 stj. (20 m. steri) lemne de foc;
5. Stolele parohiale legale;
6. Diurna de protopop, dela Stat și
7. Diurnele dela vizitațiile canonice și dela deplasările oficiale.

Cererile de concurs, însoțite de actele cuvenite, se vor înainta în termen Consiliului Arhiepiscopesc în Sibiu.

Sibiu, la 23 Februarie 1943.

Consiliul Arhiepiscopesc

Oficiul protopopesc ortodox român al Geoagiului

Ad. Nr. 257/1943

(9) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a Folt, protopopiatul Geoagiu, jud. Hunedoara, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Telegraful Român.

Beneficiile imprumutate cu acest post:

1. Salar dela Stat,
2. Locuință cu dependențele economice necesare,
3. Sesiune parohială, 6 jug. 1419 st. p. arător,
4. Folosirea cimiterului în întindere de 1200 st. p.
5. Una parte lemne din parchetul pădurii comunale și una parte din cea a compozitoratului.
6. Stola obișnuită în parohie.

Cererile de concurs se vor înainta în termen oficiului protopopesc al Geoagiului, însoțite de toate documentele și de încuviințarea înalt Prea Sfințitului Mitropolit.

Concurenții se vor prezenta, cu înștiințarea protopopului, în parohie pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Geoagiu, la 12 Februarie 1943.

Oficiul protopopesc ortodox român al Geoagiului în înțelegere cu consiliul parohial din Folt.

Teodor Glodeanu
protopop

Nr. 98/1943.

(14) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei noui înființate, de cl. I. Brașov-Vechi II, protop. Brașovului, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Venite împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat.
2. Sesiune parohială 16 jug. arător.
3. Stola obișnuită în parohie.
4. Ajutor de chirie 3000. lei lunar.

Cererile de concurs, însoțite de documentele necesare și de binecuvântarea de candidare, se vor înainta în termen subsemnatul Oficiu protopopesc.

Concurenții se vor prezenta în parohie cu încuviințarea prealabilă a Oficiului protopopesc, pentru a face cunoștință cu credincioșii, a cânta, a predica și eventual a celebra în biserică.

Brașov, la 17 Februarie 1943.

Dr. N. Stînghe
Adm. Prot.